

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.912 van 1 september 2011
in de zaak A. 196.665/VII-38.091.**

In zake : Frank DINNEWETH
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Frank Scholiers
kantoor houdend te 8000 Brugge
Cordoeaniersstraat 17
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 juni 2010, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 6 april 2010 waarbij het beroep van Frank Dinneweth tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen van 16 november 2009 tot weigering van de registratie van zijn vuurwapens, wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 juni 2011.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Frank Scholiers, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is houder van een Vlaams en een Waals jachtverlof.

Op 26 september en 4 oktober 2009 koopt hij van Claude-Guy Piedfer, wonende te Gentbrugge, verscheidene vuurwapens aan. Hij biedt die wapens ter registratie aan door middel van een formulier "model 9" dat aan de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen wordt toegezonden.

3.2. Met een brief van 16 november 2009 deelt de provinciegouverneur aan de verzoeker mee dat de registratie van de wapens geweigerd wordt. Die brief luidt als volgt :

"(...)

Uit onderzoek is gebleken dat de wapens als bijlage onder rubriek III waarvoor u modellen 9 hebt afgegeven ter registratie illegaal zijn. Bijgevolg kunnen deze modellen 9 niet aanvaard worden ter registratie.

a) Bij controle is gebleken dat de overdrager de wapens niet heeft aangegeven tijdens een overgangsperiode van de nieuwe wapenwet.

b) Voor het wapen met serienr. 281155 is er een illegale overdracht gebeurd in de provincie Oost-Vlaanderen. Het wapen staat geregistreerd in het Centraal Wapenregister op naam van de hr. François Bogaert. De overdrager van het model 9 de hr. Claude-Guy Piedfer is niet gekend bij de Dienst Wapens van de provincie Oost-Vlaanderen.

U wordt verzocht zich met de wapens aan te melden bij de Lokale Politie die ze in beslag zal nemen conform de omzendbrief COL 08/2009 dd 24-06-2009".

3.3. De verzoeker stelt op 27 november 2009 bij de minister van Justitie beroep in tegen die beslissing van de provinciegouverneur.

3.4. Op 6 april 2010 beslist de minister van Justitie het beroep van de verzoeker te verwerpen. Dit is de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt :

"(...)

Artikel 11 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (de wapenwet) voorziet in een principiële vereiste van een voorafgaande vergunning voor het voorhanden hebben van alle vuurwapens en/of de daarbij horende munitie.

Artikel 12, 1° van de wapenwet bepaalt dat houders van een geldig jachtverlof het recht hebben deze vuurwapens voorhanden te houden mits het lange vuurwapens betreft die zijn ontworpen voor de jacht en op voorwaarde dat de strafrechtelijke antecedenten, de kennis van de wapenwetgeving en de geschiktheid om vuurwapens veilig te hanteren vooraf werden nagegaan. Art. 12, 2° van voornoemde wet voorziet in een vergelijkbare regeling voor houders van een sportschutterslicentie voor zover het vuurwapens betreft die zijn ontworpen voor het sportschieten en voorkomen op de lijst die is vastgesteld door de minister van Justitie, en mits voldaan is aan de hierboven omschreven voorwaarden.

Voor de praktische uitvoering ervan kan verwezen worden naar het KB van 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet alsook naar de omzendbrief van 8 juni 2006 met betrekking tot de toepassing van de nieuwe wapenwet.

De heer Claude Piedfer heeft op 26 september 2009 en op 4 oktober 2009 de voornoemde wapens aan u overgedragen op basis van uw Vlaams en Waals jachtverlof. Voor deze overdrachten werden de voorziene modellen 9 opgesteld, en doorgestuurd naar de gouverneur van West-Vlaanderen met het oog op de registratie ervan.

De gouverneur van West-Vlaanderen heeft in zijn besluit van 16 november 2009 gesteld dat de registratie van deze vuurwapens op uw naam niet mogelijk is aangezien de overdrager - de heer Claude Piedfer - deze wapens niet heeft aangegeven tijdens de overgangsperiode van de nieuwe wapenwet, en ze bijgevolg moeten gezien worden als illegale wapens.

Tegen deze beslissing heeft u beroep aangetekend bij de minister van Justitie overeenkomstig art. 30 van de wapenwet.

Ter motivering van uw beroep heeft u gesteld dat de heer Piedfer voor de wapens die destijds als oorlogs- of verweerwapens waren gecatalogeerd beschikte over de nodige vergunningen. Na analyse van het dossier en van het Centraal Wapenregister heeft de federale wapendienst volgende vaststellingen kunnen doen:

1. Voor wat betreft de vuurwapens waarvoor de heer Piedfer beschikte over de vergunningen tot het voorhanden hebben van vuurwapens (model 4), zijnde:

- * karabijn TOZ model 103-18, kaliber .22, serienummer P 1631: voor dit vuurwapen werd in 1992 een model 4 afgeleverd op naam van de heer Piedfer;

- * karabijn, model/type USA M1 - halfautomatisch, kaliber 30-06, serienummer 527295: voor dit wapen werd in 1996 een model 4 afgeleverd op naam van de heer Piedfer;

- * geweer, merk MARC, model/type Martini Henry MKII 1894, kaliber .22LR, serienummer 20546: voor dit vuurwapen werd in 1992 een model 4 afgeleverd op naam van de overdrager (Piedfer).

Art. 48, 2^e lid van de wapenwet bepaalt dat vergunningen tot het voorhanden hebben van wapens afgegeven of gewijzigd met de inning van rechten en retributies krachtens de wet bedoeld in art. 47, sedert meer dan vijf jaar voor de inwerkingtreding van deze bepaling, vervallen zijn indien de hernieuwing ervan niet uiterlijk op 31 oktober 2008 is aangevraagd bij de bevoegde overheid.

Dit betekent dat alle vergunningen die werden afgeleverd voor 9 juni 2001, en waarvan de hernieuwing niet werd aangevraagd uiterlijk op 31 oktober 2008, vervallen zijn. Aangezien de vergunningen van de heer Piedfer allen dateren uit de jaren '90, zijn deze vergunningen vervallen en dienen deze vuurwapens bijgevolg beschouwd te worden als illegale wapens. Illegale wapens kunnen niet meer worden overgedragen aangezien dergelijke operatie gelijkstaat met het witwassen ervan.

2. Voor wat betreft de vuurwapens die door de overdrager voorhanden werden gehouden op model 9, met name:

- * geweer merk Remington, model/type 1100 - halfautomatisch, kaliber 12, serienummer 56143V: werd in 1992 geregistreerd op een model 9 op naam van de heer Piedfer.

- * geweer, merk Greifelt & co (Suhl), model/type drillingen - tuimelaar, kaliber 16/8 X 57 SR, serienummer 36194: werd in 1992 geregistreerd op

model 9 op naam van de heer Piedfer;

* geweer, merk Remington, model/type 700 - tuimelaar, kaliber 7 mm Rem. Magnum, serienummer 680195: werd in 1992 geregistreerd op model 9 op naam van de overdrager (Piedfer).

het gaat hier om jacht- sportwapens die ingevolge de nieuwe wapenwet vergunningsplichtig zijn geworden. Art. 44, §2 van de wapenwet stelt dat eenieder die op datum van de inwerkingtreding van deze wet een vuurwapen voorhanden heeft dat krachtens deze wet vergunningsplichtig is geworden, daarvan aangifte moet doen uiterlijk op 31 oktober 2008 bij de gouverneur bevoegd voor zijn verblijfplaats, door bemiddeling van de lokale politie. De overdrager diende zich dus ten laatste op 31 oktober 2008 bij de lokale politie aan te melden om zijn vuurwapens te regulariseren. Aangezien hij dit niet heeft gedaan binnen de voorziene termijn, moeten ook deze wapens beschouwd worden als illegale wapens.

3. voor wat betreft het geweer merk Lanber, model/type superposé, kaliber 12, serienummer 281551:

voor dit wapen is er een illegale overdracht gebeurd. Bij nazicht van het Centraal Wapenregister is gebleken dat dit vuurwapen op naam van de heer Bogaert was geregistreerd; en dat hij op 26/09/2009 afstand heeft gedaan van dit vuurwapen. Op diezelfde datum (26/09/2009) werd een bericht van overdracht van een wapen aan een jager opgemaakt waarbij de heer Piedfer wordt vermeld als de overdrager en u als de verkrijger. Er werd echter nooit een overdracht geregistreerd tussen de heer Bogaert en de heer Piedfer, zodat er sprake is van een illegale transactie. Hierdoor moet ook dit vuurwapen worden gezien als illegaal.

In uw verzoekschrift heeft u - inzake de registratie van vuurwapens op model 9 - gesteld dat:

1. art. 4 van de wapenwet op het ogenblik van de beslissing nog niet in werking was getreden;
2. ogv art. 25 en 29 van het KB van 20/09/1991 kan worden besloten dat er geen vereiste bestaat van een inschrijving in het Centraal Wapenregister voorafgaand aan de overdracht van een vuurwapen. Voor de overdracht aan een persoon die in het bezit is van een geldig jachtverlof gelden geen andere vereisten dan de overlegging van de identiteitskaart en de overlegging van het jachtverlof.

Het is inderdaad zo dat het voornoemd KB nergens stelt dat er 'voorafgaand aan de overdracht' een inschrijving dient te gebeuren in het Centraal Wapenregister.

Art. 25, §1 van het KB van 20/09/1991 bepaalt dat de overdracht van vergunningsplichtige vuurwapens aan en tussen personen bedoeld in art. 12, 1°, 2° en 4° van de wapenwet slechts kan geschieden na overlegging van hun identiteitskaart of reispas en het bewijs van hun hoedanigheid. Een bericht van overdracht en een afschrift ervan, opgemaakt overeenkomstig het model 9 in bijlage bij dit besluit, worden door de overdrager binnen acht dagen na de overdracht toegezonden aan de gouverneur van de verblijfplaats van de verkrijger, of indien deze laatste geen verblijfplaats in België heeft, aan het Centraal Wapenregister. De overdrager bewaart een afschrift van dat bericht. Het andere afschrift wordt, voorzien van het registratienummer, door de

gouverneur toegezonden aan de verkrijger.

Art. 29, 1^e lid, 2° van het KB van 20/09/1991 bepaalt dat de berichten van overdracht betreffende een vergunningsplichtig vuurwapen bedoeld in art. 25 van het KB in het Centraal Wapenregister worden opgeslagen.

Ingevolge de inwerkingtreding van de wet van 08/06/2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (de nieuwe wapenwet) was er nood aan praktische regelgeving om die nieuwe wapenwet werkbaar te maken. Het KB van 29/12/2006 (KB tot uitvoering van sommige bepalingen van de wet van 03/01/1933 en de wet van 08/06/2006) gaf hierop een antwoord. Art. 6 van het KB van 29/12/2006 heeft het KB van 20/09/1991 op een aantal punten gewijzigd, zo ook de artikelen 25 en 29. Deze wijzigingen hebben echter enkel betrekking op de vernieuwde terminologie en niet op het principe van overdracht en registratie van dergelijke vuurwapens. Het registreren van de 'voormalige jacht- of sportwapens' op zich is dus niets nieuws en bestond al onder de oude wetgeving. Zoals voorzien in art. 25 van het KB van 20/09/1991 zal het eigenlijke model 9 aan de verkrijger worden toegezonden nadat de bevoegde gouverneur een registratienummer heeft toegekend.

Alvorens over te gaan tot de registratie in het Centraal Wapenregister zal de bevoegde gouverneur uiteraard nagaan of alle gegevens die werden ingevuld correct zijn en of de wapens in kwestie legaal zijn. Illegale wapens kunnen nooit het voorwerp zijn van registratie en dienen in principe te worden vernietigd. Dit kan onrechtstreeks worden afgeleid uit art. 23, 1^e en 4^e lid van de wapenwet waarin wordt gesteld dat zij die inbreuken hebben gepleegd op de wapenwet of haar uitvoeringsbesluiten, gestraft worden met een gevangenisstraf en/of een geldboete, en dat de verbeurdverklaring wordt uitgesproken overeenkomstig art. 42 van het strafwetboek. De overdrager (dhr. Piedfer) heeft inbreuken gepleegd op de wapenwetgeving met name op de artikelen 48, 2^e lid, 32 en 44, §2 van de wapenwet.

De heer Piedfer diende zijn wapenbezit uiterlijk op 31 oktober 2008 te regulariseren. Deze regularisatieperiode was ongetwijfeld lang genoeg (meer dan twee jaar) om voornoemde de kans te geven hieraan te voldoen. Hij beschikte over verschillende mogelijkheden, waaronder ook het overdragen van de wapens aan een erkend persoon of aan iemand die in het bezit was van de vereiste documenten ter verkrijging van het recht op het bezit van deze wapens (model 4 of model 9). Het bestaan van de artikelen 48, 32 en 44, en meer bepaald de vervaldatum van 31 oktober 2008, tonen aan dat de wetgever de bedoeling had om na die datum geen niet-geregulariseerde wapens meer te aanvaarden tot overdracht.

Rekening houdend met deze elementen kan worden besloten dat de registratie van de voornoemde modellen 9 moet worden geweigerd. Het bevoegde parket werd door de gouverneur van West-Vlaanderen reeds op de hoogte gebracht van deze inbreuken. Zijn ambt zal dan ook beslissen wat er met deze wapens, die ingevolge de beslissing van de gouverneur van West-Vlaanderen door de lokale politie in beslag werden genomen, dient te gebeuren".

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste en derde middel

Standpunt van de partijen

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet) en van de artikelen 25 en 29 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet (hierna : uitvoeringsbesluit).

Hij zet uiteen dat de minister van Justitie de registratie van zijn jachtwapens heeft geweigerd omdat de verkoper van die wapens had nagelaten om de betrokken wapenvergunningen te vernieuwen of te regulariseren vóór 31 oktober 2008. De minister leidde hieruit af dat de wapens illegaal waren en niet het voorwerp konden uitmaken van een overdracht in de zin van artikel 25 van het uitvoeringsbesluit.

De verzoeker stelt vast dat noch de wapenwet noch het uitvoeringsbesluit ervan een bestaande inschrijving in het centraal wapenregister vereist voorafgaand aan de overdracht van een vuurwapen. In het uitvoeringsbesluit wordt voor de overdracht van een vuurwapen aan een persoon in het bezit van een geldig jachtverlof enkel de overlegging van de identiteitskaart en van het jachtverlof vereist. Voor de registratie in het centraal wapenregister van een vuurwapen overgedragen aan de houder van een jachtverlof wordt in het uitvoeringsbesluit enkel het verzenden van een "model 9" vereist. Door voor de overdracht van de jachtwapens en de daaropvolgende registratie in het wapenregister een voorafgaande geldige registratie op naam van de overdrager te vereisen, meent de verzoeker dat de minister voorwaarden stelt die niet in de wet zijn voorzien en dat hij aldus zijn macht overschrijdt.

4.2. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 32, 44 en 48 van de wapenwet.

Hij wijst er op dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de artikelen 48, 32 en 44 van de wapenwet "en meer bepaald de vervaldatum van 31 oktober 2008, aantonen dat de wetgever de bedoeling had om na die datum geen niet-geregulariseerde wapens meer te aanvaarden tot overdracht". Volgens de verzoeker tonen die bepalingen echter geenszins aan dat de wetgever dergelijke bedoeling had. Evenmin zou uit die bepalingen kunnen worden afgeleid dat de wetgever de bedoeling had om het juridisch onderscheid tussen eigendom en bezit onwerkbaar te maken. Door haar beslissing onder meer te steunen op een interpretatie van de bedoeling van de wetgever die niet is terug te vinden in de wapenwet, meent de verzoeker dat de verwerende partij haar macht heeft overschreden.

5.1. Wat het eerste middel betreft, antwoordt de verwerende partij dat het nooit de bedoeling is geweest van de wetgever om mee te werken aan handelingen met illegale wapens. Integendeel is het de bedoeling van de wapenwet om de wapenmarkt te beveiligen, om de eigendom en het verhandelen van wapens in kaart te brengen door registratie en om het bezit van wapens voor te behouden aan personen met een vergunning.

Voor het overige herneemt de verwerende partij de motivering van de bestreden beslissing.

5.2. Met betrekking tot het derde middel zet de verwerende partij uiteen dat het de bedoeling was van de wetgever om een zo groot mogelijk aantal ongekeende wapens aan de oppervlakte te laten komen, teneinde ze te registreren en aldus toezicht te kunnen uitoefenen op hun gebruik en bewaring. Hetzelfde gold voor wapens waarvan de vergunningen waren vervallen. Personen die tijdens de regularisatieperiode hun wapens (zelfs anoniem) inleverden, regulariseerden of de vereiste vergunningen aanvroegen, genoten immers van amnestie en konden niet

meer worden vervolgd wegens illegaal wapenbezit. De particulier die zijn wapens binnen de vastgestelde termijn niet regulariseerde, creëerde een onwettige situatie die aanleiding gaf tot strafvervolging en verbeurdverklaring van de wapens. Het doel van de wet was door de verplichte registratie de wapenmarkt te beveiligen en te controleren, waarbij alle niet geldig geregistreerde wapens niet meer onder het regularisatiemechanisme konden vallen eens de regularisatietermijn verstreken was.

6.1. Wat het eerste middel betreft, repliceert de verzoeker dat bij afwezigheid van afwijkende uitvoeringsbesluiten, de registratieverplichting van artikel 4 van de wapenwet slechts in werking is getreden op 1 januari 2010, zodat ten tijde van de overdracht van de vuurwapens op 26 september 2009 geen verplichting tot registratie bestond. Voorts meent hij dat de verwerende partij geen rekening houdt met het gegeven dat hij als houder van een jachtverlof gemachtigd is tot het bezitten van de betrokken wapens op grond van de wapenwet zelf.

6.2. Met betrekking tot het derde middel stelt de verzoeker dat te dezen geen sprake is van onbekende wapens, vermits zij steeds geregistreerd zijn gebleven op naam van de overlater. Ook meent hij dat de verwerende partij in feite toegeeft dat het onderhavige beroep gegrond is, vermits door de overdracht de wapens bekend en traceerbaar blijven.

7. In haar laatste memorie laat de verwerende partij gelden dat de mogelijkheid voor de eigenaar van een vergunningsplichtig wapen dat niet geregulariseerd is, om dat wapen over te dragen aan een persoon die beschikt over een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen of een erkenning, tegen de bedoeling van de wetgever ingaat. Die overdracht dient immers verplicht geregistreerd te worden in het centraal wapenregister, waardoor het betrokken wapen terug in het legaal circuit terechtkomt en bijgevolg opnieuw vrij en legaal kan worden overgedragen.

Voorts stelt de verwerende partij wat volgt :

"3. De wapenwet van 8 juni 2006 heeft onder meer tot doel de richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens gedeeltelijk om te zetten en België in staat te stellen deel te nemen aan de strijd tegen de wapenhandel door de opspoorbaarheid van alle wapens te verzekeren en de wapenmarkt te beveiligen (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2263/001, p. 9).

Door de volledige wapenproblematiek te centraliseren bij de Minister van Justitie kon er een coherent beleid worden gevoerd dat ertoe strekte de risico's in ons land te beperken; dit houdt in dat het voorhanden hebben van een vuurwapen vergunningsplichtig moet zijn en dat de verkoop van wapens in sommige omstandigheden moet worden verboden (ibid., pp. 7 tot 10 en 15 tot 16).

In de memorie van toelichting bij de wet van 25 juli 2008 tot wijziging van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens, werd aangemerkt: 'Teneinde de aangiftes aan te moedigen en dus te voorkomen dat de zwarte markt uitbreiding neemt, wordt de in de wet van 2006 vervatte verplichte vijfjaarlijkse hernieuwing vervangen door erkenningen en vergunningen die voor onbepaalde tijd geldig zijn. Die erkenningen en vergunningen worden één keer (per wapen) aangevraagd. Ter wille van de openbare veiligheid moet de gouverneur elk dossier echter om de vijf jaar weer ter hand nemen om na te gaan of de voorwaarden op grond waarvan de vergunning werd afgegeven (inachtneming van artikel 11 van de wet) niet zijn veranderd. Het initiatief komt dus bij de andere partij te liggen, want voortaan moet de aanvrager niet langer om een hernieuwing van zijn vergunning verzoeken, maar moet de gouverneur proactief optreden' (Parl. St., Kamer, 2007-2008, DOC 52-0474/001, pp. 11-12).

4. Uit wat voorafgaat blijkt dat de wetgever de bedoeling had de wapenmarkt te reglementeren en deze te controleren ten einde risico's te vermijden en te voorkomen dat de zwarte markt zou tieren. Omdat tot dan niet alle wapens geregistreerd waren, werd besloten een overgangsperiode in te lassen om de eigenaars en houders van wapens toe te laten spontane aangifte te doen van hun wapen en de vereiste vergunning te bekomen, indien nodig.

Vanaf het verstrijken van de overgangsperiode (= regularisatieperiode) aanvaardde de wetgever alleen maar wapens die op reguliere wijze, via de legale markt of door regularisatie, waren geregistreerd in het centrale wapenregister. Alleen op die wijze kon de uitvoerende macht dan, via de Minister van Justitie en de provinciale overheden, toezicht en controle uitoefenen op de markt en de wapens, conform de doelstellingen van de wet.

5. Het Koninklijk besluit van 20 september 1991 is een uitvoeringsbesluit van de Wapenwet. Aldus kan het alleen maar betrekking hebben op die wapens die blijkens de Wapenwet tot de legale markt behoren, i.e. de wapens die geregulariseerd werden in de overgangsperiode, dan wel via de legale handel werden aangeschaft.

Op de geregulariseerde wapens kon de overheid haar controlerecht uitoefenen, conform de bepalingen van de Wapenwet en aldus tegemoetkomen aan de doelstellingen van de Wapenwet.

Op wapens die niet waren geregulariseerd, zoals deze die de verzoeker

aankocht, konden de doelstellingen van de Wapenwet niet worden gerealiseerd; het zijn deze wapens niet die door de wetgever zijn bedoeld bij het bepalen van voorschriften bij overdracht ervan.

Het Koninklijk besluit van 20 september 1991 kan dan ook slechts toepassing vinden op die wapens dewelke volgens de bepalingen van de wapenwetgever zijn geregistreerd in het centrale wapenregister, nadat zij geldig werden verkregen van een handelaar, dan wel nadat ze geregistreerd werden in de overgangs- en regularisatieperiode die de wetgever afkondigde.

Er anders over oordelen ontkent het bestaan en het belang van de door de wetgever ingestelde regularisatieperiode, vermits, indien de stelling van het auditorsverslag en van de verzoeker wordt gevolgd, deze regularisatie onbeperkt in de tijd kan doorgaan.

6. Deze stelling miskent het eigendomsrecht van de eigenaar van het wapen niet, die perfect en gedurende jaren de mogelijkheid had om zijn eigendom onder het toepassingsgebied van de wapenwet te plaatsen.

Door zulks niet te doen, heeft hij ervoor gekozen de wapens buiten de controlebepalingen van de Wapenwet te plaatsen, zich bijgevolg te onttrekken aan de gereglementeerde verhandeling ervan, en zich zelf aldus de mogelijkheid te geven deze wapens op legale wijze over te dragen".

Beoordeling

8. Aangezien het eerste en het derde middel nauw met elkaar samenhangen, worden ze samen onderzocht.

9. Er wordt niet betwist dat de overdrager van de vuurwapens, Claude-Guy Piedfer, niet meer gerechtigd was die wapens voorhanden te hebben.

Van de jacht- en sportwapens die als gevolg van de inwerkingtreding van de nieuwe wapenwet vergunningsplichtig waren geworden, had hij uiterlijk op 31 oktober 2008 aangifte moeten doen bij de gouverneur bevoegd voor zijn verblijfplaats, door bemiddeling van de lokale politie (artikel 44, § 2, van de wapenwet).

Van de overige vuurwapens, waarvoor hij in de jaren '90 een vergunning had verkregen en waarvoor hij uiterlijk op 31 oktober 2008 een hernieuwing van de vergunningen had moeten aanvragen, waren de vergunningen vervallen (artikel 48, tweede lid, van de wapenwet).

10. De verwerende partij beschouwt de vuurwapens van de verzoeker als "illegaal", waardoor zij niet meer vergund en evenmin geregistreerd (voor houders van een jachtverlof en houders van een sportschutterslicentie) kunnen worden.

De wet kent het begrip "illegale wapens" echter niet. Artikel 3 van de wapenwet bevat wel een categorie "verboden wapens". Artikel 8, eerste lid, van de wapenwet bepaalt dat niemand verboden wapens mag vervaardigen, herstellen, te koop stellen, verkopen, overdragen of vervoeren, opslaan, voorhanden hebben of dragen.

Met "illegale wapens" doelt de verwerende partij onder meer op vergunningsplichtige wapens die zonder vergunning voorhanden worden gehouden. In haar omzendbrief van 29 oktober 2010 over de toepassing van de wapenwetgeving licht de verwerende partij het begrip "illegale wapens" als volgt toe :

"Illegale wapens vormen geen aparte wettelijke categorie. Het gaat hier over een feitelijke toestand waarin wapens van eender welke categorie kunnen terecht komen.

In het dagelijkse taalgebruik, en jammer genoeg zeker door de media, worden de noties van verboden en van illegale wapens vaak door elkaar gebruikt. Het zijn echter geen synoniemen. Een verboden wapen is verboden uit zichzelf en behoudens de in deze omzendbrief besproken uitzonderingen is elke handeling ermee verboden en dus illegaal. Maar ook vergunningsplichtige en vrij verkrijgbare wapens kunnen illegaal zijn, wanneer men er illegale handelingen mee stelt, en soms uit zichzelf.

Wie een vergunningsplichtig wapen voorhanden heeft zonder vergunning (en zonder te behoren tot de categorieën van personen die geen vergunning nodig hebben), heeft dat wapen illegaal voorhanden. Elke handeling die hij ermee stelt, zal ook illegaal zijn. Het wapen moet dan ook in beslag worden genomen. Het mag niet worden verkocht, ook niet aan een wapenhandelaar.

Wie een vergunningsplichtig of een vrij verkrijgbaar wapen draagt zonder wettige reden, draagt dat wapen illegaal.

Wie een vergunningsplichtig vuurwapen voorhanden heeft zonder de nodige vergunning of waarvan het nummer is uitgewist of gemanipuleerd, heeft een illegaal wapen voorhanden en kan er geen legale handelingen mee stellen.

Hoewel de wet het niet uitdrukkelijk zegt, is het evident dat wie een wapen op illegale wijze voorhanden heeft, bijvoorbeeld door er niet de nodige

vergunning voor te hebben, door het op een illegale manier verworven te hebben of doordat het wapen uit zichzelf illegaal is, dat wapen nooit op een legale manier kan gebruiken. Het is evenmin wettig een illegaal wapen te verkopen of over te dragen, want dit zou neerkomen op het witwassen van dat wapen. Bovendien zou de opspoorbaarheid van de wapens in het gedrang komen, want bij elke overdracht moeten zowel de koper als de verkoper bekend zijn. Het niet invullen van alle toepasselijke rubrieken op het model 4 of het model 9 zijn inbreuken waarop straffen staan, zowel in hoofde van de koper als van de verkoper".

Volgens de verwerende partij kan een "illegaal" wapen dus niet wettig verkocht worden. Hoewel dit niet uitdrukkelijk in de wet is bepaald, acht de verwerende partij dit zonder meer "evident". In die zin stelt zij wat zij noemt "illegale" wapens gelijk met "verboden" wapens, die luidens artikel 8, eerste lid, van de wapenwet evenmin mogen worden verkocht.

11. De eigenaar van een vergunningsplichtig vuurwapen die het wapen niet wettig voorhanden kan hebben omdat hij niet (meer) over een vergunning daartoe beschikt, verliest geenszins het eigendomsrecht over dat vuurwapen.

Artikel 18 van de wapenwet bepaalt aldus voor drie specifieke gevallen waarin de betrokkene het vergunningsplichtig wapen niet (langer) wettig voorhanden kan hebben, dat het wapen binnen de termijn bepaald in de beslissing van weigering, schorsing of intrekking moet worden opgeslagen bij een erkend persoon of overgedragen worden aan een erkend persoon dan wel aan een persoon die gemachtigd is het wapen voorhanden te hebben.

In verband met de gevolgen van de schorsing, intrekking of niet-hernieuwing van de vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen omdat niet of niet langer is voldaan aan de voorwaarden bepaald in artikel 11 van de wapenwet, heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 154/2007 van 19 december 2007 geoordeeld als volgt :

"B.87.3. Hoewel de wet het lot van het wapen in de in B.87.1 beoogde hypothesen niet uitdrukkelijk regelt, wanneer de vergunning tot het

voorhanden hebben van een wapen is ingetrokken, geschorst of niet is hernieuwd, omdat, onder voorbehoud van hetgeen in B.51.2 en B.51.3 is vermeld in verband met de wettige reden, niet langer is voldaan aan de voorwaarden bepaald in artikel 11, wordt het voorhanden hebben van het vergunningsplichtige wapen onwettig zonder een vergunning tot het voorhanden hebben van dat wapen.

Dat onwettig geworden voorhanden hebben van het wapen heeft als gevolg dat de persoon die het vergunningsplichtige wapen voorhanden heeft, het vergunningsplichtige wapen niet langer voorhanden kan hebben, op straffe van de strafrechtelijke vervolgingen krachtens artikel 23 van de bestreden wet, eventueel gepaard gaand met de verbeurdverklaring van het wapen.

In een dergelijke hypothese kan de persoon die het wapen voorhanden heeft, het voorhanden hebben van het wapen of de eigendom ervan alleen overdragen aan de in artikel 10 van de bestreden wet aangewezen personen of, indien dat voor een dergelijk wapen mogelijk is, ervoor kiezen het vuurwapen definitief onbruikbaar te maken voor het schieten onder de bij de Koning vastgestelde voorwaarden, waardoor de categorie van het wapen wordt gewijzigd en aldus wordt beschouwd dat het een vrij verkrijgbaar wapen wordt op grond van artikel 3, § 2, 3°, van de bestreden wet.

Dat alternatief tussen de overdracht van het wapen of het onklaar maken ervan is overigens bevestigd in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 13, tweede lid, dat bepaalt dat diegene die zijn statuut van jager of sportschutter verliest, zijn wapen gedurende drie jaar kan behouden zonder evenwel nog gebruik ervan te kunnen maken.

In de parlementaire voorbereiding van die bepaling wordt immers gepreciseerd :

'Na de periode van drie jaar wordt het betrokken wapen vergunningsplichtig, zodat de eigenaar ofwel een vergunning zal moeten bekomen op grond van een nieuwe wettige reden, ofwel het wapen laten neutraliseren door de proefbank, of er afstand van zal moeten doen' (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2263/001, pp. 27-28).

B.88.1. Hoewel het voorhanden hebben van een wapen niet noodzakelijk samenvalt met de eigendom ervan, heeft, wanneer de persoon die het wapen voorhanden heeft ook de eigenaar ervan is - wat doorgaans het geval is -, de intrekking, de schorsing, het niet hernieuwen van de vergunning of het einde van de vrijstelling van de vergunning tot het voorhanden hebben van een wapen tot gevolg dat de eigenaar het wapen dat hij vroeger legaal voorhanden had, niet langer voorhanden kan hebben.

Hoewel de eigenaar van een wapen die dat wapen niet langer voorhanden kan hebben, niet ertoe is verplicht de eigendom ervan over te dragen, zodat niet kan worden geacht dat hij het voorwerp uitmaakt van een onteigening in de zin van artikel 16 van de Grondwet, wordt hij evenwel geraakt in zijn eigendomsrecht, vermits hij het wapen niet langer voorhanden mag hebben.

Indien de eigenaar van het wapen beslist dat laatste onbruikbaar voor het schieten te maken, wanneer dat mogelijk is, teneinde het verder voorhanden te kunnen hebben, daalt bovendien de vermogensrechtelijke waarde van het wapen, vermits het wapen waarvan hij eigenaar is, nooit meer zal kunnen worden afgevuurd.

B.88.2. Wanneer de persoon die het wapen voorhanden heeft, niet de eigenaar ervan is, kan hij weliswaar niet worden geacht het voorwerp te zijn van een onteigening in de zin van artikel 16 van de Grondwet, maar wordt hij evenwel geraakt in zijn recht op het voorhanden hebben van een wapen, recht dat de eigenaar hem had toegekend en dat vroeger wettig was.

B.88.3. Er moet derhalve worden nagegaan of die beperking van het genot van het eigendomsrecht redelijkerwijze verantwoord is.

B.89.1. Het recht op het ongestoord genot van eigendom belet de wetgever niet het gebruik van eigendom in overeenstemming met het algemeen belang te regelen.

De reglementering inzake het voorhanden hebben van vuurwapens streeft een gewettigd doel na dat erin bestaat de veiligheid van de burgers te verzekeren. De bij artikel 11 van de bestreden wet ingevoerde voorwaarden zijn dus gerechtvaardigd door dat algemeen doel, alsook door de in B.11 in herinnering gebrachte doelstellingen.

B.89.2. Wanneer de persoon die het vergunningsplichtige wapen voorhanden heeft, het wapen dat legaal voorhanden werd gehouden niet langer in zijn vermogen kan bewaren, kan hij ervoor kiezen zijn wapen te verkopen of over te dragen aan een persoon met een erkenning of een vergunning: in dat geval zal hij zijn medecontractant vrij kunnen kiezen onder de personen die beschikken over een vergunning tot het voorhanden hebben van een wapen of een erkenning.

De overdracht van het voorhanden hebben van een wapen zal plaatshebben tegen een prijs die door de partijen wordt bepaald en kan op zich dus niet leiden tot een onevenredige aantasting van het eigendomsrecht.

B.89.3. Indien de persoon die het vergunningsplichtige wapen voorhanden heeft, beslist zijn wapen definitief onbruikbaar voor het schieten te maken, teneinde de klassering ervan te wijzigen en het voorhanden te kunnen hebben als een vrij verkrijgbaar wapen, is de aantasting van de vermogensrechtelijke waarde van het wapen dat vroeger legaal voorhanden werd gehouden, slechts het gevolg van de keuze van de persoon die het wapen voorhanden heeft om het niet over te dragen.

De mogelijkheid om het wapen definitief onbruikbaar voor het schieten te maken, kan dus niet worden beschouwd als een onevenredige aantasting van het recht van de persoon die een vergunningsplichtig wapen voorhanden heeft en die aldus ervoor kan kiezen zijn wapen te bewaren op voorwaarde dat hij het neutraliseert.

B.89.4. Het middel is niet gegrond".

12. Om de registratie van de vuurwapens van de verzoeker te weigeren, steunt de bestreden beslissing onder meer op de artikelen 25, § 1, en 29, eerste lid, 2°, van het uitvoeringsbesluit.

Artikel 25, § 1, van dat uitvoeringsbesluit luidt als volgt :

"§1. De overdracht van vergunningsplichtige vuurwapens aan en tussen personen bedoeld in artikel 12, 1°, 2° en 4°, van de Wapenwet kan slechts geschieden na overlegging van hun identiteitskaart of reispas en het bewijs van hun hoedanigheid. Een bericht van overdracht en een afschrift ervan, opgemaakt overeenkomstig het model nr. 9 in bijlage bij dit besluit, worden door de overdrager binnen acht dagen na de overdracht toegezonden aan de gouverneur van de verblijfplaats van de verkrijger, of indien deze laatste geen verblijfplaats in België heeft, aan het Centraal wapenregister. De overdrager bewaart een afschrift van dat bericht. Het andere afschrift wordt, voorzien van het registratienummer, door de gouverneur toegezonden aan de verkrijger".

Luidens artikel 29, eerste lid, van het uitvoeringsbesluit bevat het centraal wapenregister uitsluitend gegevens die betrekking hebben op de volgende stukken : "(...) 2° de berichten van overdracht betreffende een vergunningsplichtig vuurwapen bedoeld in artikel 25".

In de bestreden beslissing wordt er op gewezen dat de artikelen 25 en 29 van het uitvoeringsbesluit ingevolge de inwerkingtreding van de nieuwe wapenwet gewijzigd werden, doch dat deze wijzigingen "enkel betrekking (hebben) op de vernieuwde terminologie en niet op het principe van overdracht en registratie van dergelijke vuurwapens" en dat het registreren van de voormalige jacht- en sportwapens "dus niets nieuws (is)". Volgens de verwerende partij zal de gouverneur, alvorens over te gaan tot de registratie in het centraal wapenregister, uiteraard nagaan of alle gegevens die werden ingevuld correct zijn "en of de wapens in kwestie legaal zijn", aangezien "illegale wapens (...) nooit het voorwerp (kunnen) zijn van registratie en (...) in principe (dienen) te worden vernietigd". Noch in de bestreden beslissing, noch in de memories van de verwerende partij wordt echter duidelijk gemaakt in welk opzicht de artikelen 25 en 29 van het uitvoeringsbesluit een beletsel vormen om de vuurwapens die door de overdrager illegaal voorhanden werden gehouden en aan de verzoeker verkocht werden, op naam van de verzoeker te registreren.

13. De registratie van de vuurwapens van de verzoeker wordt in de bestreden beslissing geweigerd omdat de vorige eigenaar, door zijn wapenbezit

niet uiterlijk op 31 oktober 2008 te regulariseren, de artikelen 48, 32 en 44 van de wapenwet heeft overtreden.

Volgens de verwerende partij kunnen illegale wapens nooit het voorwerp zijn van registratie en dienen zij in principe te worden vernietigd. Dit zou "onrechtstreeks" kunnen worden afgeleid uit artikel 23, eerste en vierde lid, van de wapenwet. Die bepalingen luiden als volgt :

"Art. 23. Zij die de bepalingen van deze wet of haar uitvoeringsbesluiten, evenals de in artikel 47 bedoelde wet overtreden, worden gestraft met gevangenisstraf van één maand tot vijf jaar en met een geldboete van 100 euro tot 25 000 euro, of met een van deze straffen alleen.

(...)

Onverminderd de toepassing van artikel 8, tweede lid, wordt de verbeurdverklaring uitgesproken overeenkomstig artikel 42 van het Strafwetboek. Het staat de rechter evenwel vrij ze niet uit te spreken in geval van inbreuk op de krachtens artikel 35, 7°, genomen reglementaire bepalingen".

Het komt uitsluitend aan de strafrechter toe om te oordelen of de vorige eigenaar van de vuurwapens inbreuken op de wapenwet heeft gepleegd. Daaruit volgt evenwel niet dat de registratie van die wapens op naam van de verzoeker kan worden geweigerd.

Bovendien wordt luidens artikel 23, vierde lid, van de wapenwet de verbeurdverklaring uitgesproken door de strafrechter. Het bestuur heeft dergelijke bevoegdheid niet. Deze verbeurdverklaring wordt uitgesproken overeenkomstig artikel 42 van het strafwetboek dat bepaalt dat de bijzondere verbeurdverklaring wordt toegepast op zaken die het voorwerp van het misdrijf uitmaken en op die welke gediend hebben of bestemd waren tot het plegen van het misdrijf, "wanneer zij eigendom van de veroordeelde zijn".

De voornoemde omstandigheden en voorwaarden zijn in dezen niet vervuld, zodat niet ingezien wordt op grond van welke bepaling kan worden afgeleid dat de registratie van de vuurwapens van de verzoeker kon worden

geweigerd omdat de vorige eigenaar de wapens niet op een wettige wijze voorhanden had.

De redenering van de verwerende partij dat de regularisatie van onwettig wapenbezit ook na het verstrijken van de regularisatieperiode onbeperkt in tijd zou kunnen doorgaan houdt geen rekening met de vaststelling dat de overgangsbepalingen van de artikelen 44, § 2, en 48 van de wapenwet op het ogenblik van de inwerkingtreding van die wet van toepassing waren op het wapenbezit van de vorige eigenaar, terwijl in hoofde van de verzoeker geen regularisatie nodig was aangezien hij geen wapens zonder vergunning in zijn bezit heeft.

Ten slotte wordt vastgesteld dat, aangezien de verzoeker de wapens ter registratie heeft aangeboden, zulks volledig in overeenstemming is met de doelstelling van de wetgever om de opspoorbaarheid van de wapens te verzekeren.

14. Het eerste en derde middel zijn gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de minister van Justitie van 6 april 2010 waarbij het beroep van Frank Dinneweth tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen van 16 november 2009 tot weigering van de registratie van zijn vuurwapens, wordt verworpen.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van een september tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin